

CLIVE CUSSLER

WSOY

VARAS

& Justin Scott

ISAAC BELL -SEIKKAILU

Clive Cussler
& Justin Scott

VARAS

SUOMENTANUT ANNA LÖNNROTH

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Thief

© Sandecker, RLLLP 2012

Suomennoksen © Anna Lönnroth ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41869-7

PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN KIRJA

PUHUVIA
KUVIA

1

CUNARDIN MATKUSTAJALAIVA MAURETANIA YLITTÄÄ MERSEYN MATALIKKOA

» K uulitko tuon?»
»Ai minkä?»
»Pikaveneen.»

»Sinulla on lepakon kuulo, Isaac. En minä kuule mitään muuta kuin laivan koneet.»

Isaac Bell, kolmekymppinen pitkä, hoikka mies, jolla oli kullavaaleat hiukset ja paksut, huolellisesti muotoillut viikset, harppoi pelastusvenekannen reelingille ja tuijotti pimeään tarkkaavaisesti. Hänen asunsa sopi Connecticutin Hartfordissa asuvalle vakuutusyhtiön johtohenkilölle oivasti: harristweedistä valmistettu purjehduspuku, matalakupuinen, leveälierinen hattu ja mittatilaussaappaat. Kapean vyötärön yli kulki kultainen kellonvitja.

»Tuo ei kuulu laivasta.»

He olivat kotimatalla Amerikkaan Cunardin »flyerillä» *Mauretanialla*, maailman nopeimmalla matkustajalaiivalla, joka suuntasi New Yorkiin mukanaan kaksituhattakaksisataa matkustajaa, kahdeksansataa miehistönjäsentä ja kuusituhatta

postisäkkiä. Kattilahuoneiden hämärässä pätsissä uurasti satoja miehiä ylävartalo paljaana lapioimassa hiiliä tuottaakseen höyryä neljän ja puolen vuorokauden rynnistykselle Atlantin poikki. Mutta nyt alus lipui vielä väylällä hitaasti kohti pimeää yötä, ylitti Merseyn matalikkoja vain muutama sentti nousuvettä kölin alla. Kuusi kantta kattiloiden yläpuolella ja sadanviidenkymmenen metrin päässä lähimmästä potkurista Isaac Bell kuuli vain moottoriveneen äänen.

Ääni oli väärässä paikassa. Se oli kolmenkymmenen solmun vauhtiin yltävän pikaveneen V-8-bensiinimoottoreiden terävää pärinää – Isaac Bell veikkasi sitä englantilaisvalmisteiseksi Wolsey-Siddeleyksi. Mutta moinen riehakas ääni kuului aurinkoisen päivän regattaan Côte de Azurille, ei säkkipimeään yöhön höyrylaivojen väylälle.

Hän katsoi rannikon suuntaan. Yhdenkään laivan valoja ei ollut näkyvissä, vain Englannin viimeiset rippeet – Liverpoolin kumotus hiipumassa yhdentoista meripeninkulman päässä *Mauretanian* perästä.

Aluksen lähellä ei näkynyt liikettä siellä, missä musteentumma vesi ja pilvinen taivas näkymättömästi kohtasivat.

Edempänä välkkyvä poiju säteili katkonaista valoa.

Ääni haipui. Kenties se oli sittenkin Irlanninmereltä puhaltavan tuulen kepponen, tiikkireelingin ulkopuolelle kiinnitettyjen pelastusveneiden suojapeitteiden rätinää.

Archie avasi kultaisen sikarilaatikon seremoniallisen juhlavasti. Hän poimi sieltä kaksi La Aroma de Cubas -sikaria. »Maistuisivatko voitonsauhut?» Hän taputteli liivintaskujaan. »Unohdin leikkurini. Onko sinulla se veitsesi?»

Silmänliikkeitäkin nopeammassa häivähdyksessä Bell nykäisi heittoveitsen saappaanvarresta ja leikkasi havannalaisten pään siististi kuin giljotiini.

Archie – punatukkainen Archibald Angell Abbott IV, seurapiireihin kuuluva newyorkilainen – näytti menevältä, varakkaalta

herrasmieheltä. Tätä kullalla silattua valepukua hänellä oli tapana käyttää matkustaessaan nuoren vaimonsa Lillianin kanssa, joka oli Yhdysvaltain röyhkeimmän rautatiepohatan tytär. Ainoastaan laivan kapteeni ja pääpurseri tiesivät, että Archie oli Van Dornin etsivätoimiston etsivä, ja Isaac Bell samaisen firman päätutkija.

He suojautuivat tuulelta tukipylvään taakse ja sytyttivät sikarinsa juhliakseen sitä, että olivat saaneet napatuksi Wall Streetin osakehuijarin, jonka rötökset olivat sulkeneet tehtaita ja jättäneet tuhansia työttömiksi. Huijari oli livistänyt ylelliseen maanpakoon Eurooppaan sen virheellisen oletuksen turvin, että Van Dornin etsivien motto – »Emme koskaan anna periksi! Emme koskaan!» – muuttuisi hampaattomaksi Yhdysvaltain rantaviivan ulkopuolella. Bell ja Abbott olivat ajaneet hänet kiinni nizzalaisessa kasinossa. Nyt hän virui sirkuksesta vuokratusta leijonahäkissä *Mauretanian* keulan matkatavararuumassa – aluksen putka oli jo varattu – ja oli matkalla oikeudenkäyntiin Manhattanille Van Dornin turvapalvelun vartijan kaitsemana.

Bell ja Abbott olivat olleet parhaita kaveruksia siitä lähtien, kun olivat käyneet toisiaan vastaan legendaarisen yliopistojen välisen nyrkkeilyottelun – Bell Yalen edustajana ja Archie Princetonin. He olivat venekannella kaksin. Oli jo myöhä, ja kylmä tuuli ja sumu olivat ajaneet *Mauretanian* ensimmäisen, toisen ja kolmannen luokan matkustajat sviitteihinsä, hytteihinsä ja galvanoituihin rautapunkkiinsa.

»Olimme puhumassa», Archie sanoi vain puoliksi leikillään, »sinun ei ihan niin käsillä olevasta avioliitostasi neiti Marion Morganin kanssa.»

»Sydämissämme olemme jo liitossa.»

Isaac Bellin morsian oli elokuva-alalla. Kuvattuaan kuningas Edvard VII:n hautajaissaaton Picture Worldin uutisfilmejä varten Marion oli hypännyt viimeiseen Lontoosta lähtevään laivajunaan. Hänen kulkueen reitille sijoittamiensa elokuva-

kameroiden kuvaamat negatiivit oli heti kehitetty, huuhdeltu, kuivattu ja kopioitu. Tänä iltana – vain yhdeksän tuntia sen jälkeen, kun kuningas Teddy oli haudattu – sataviisikymmentä metriä dokumenttifilmiä pyöri Piccadillyn teattereissa, ja kovan työn tehnyt ohjaaja nautiskeli kuumasta kylvystä ensimmäisen luokan sviitissään *Mauretanian* promenadikannella.

»Kukaan ei epäile seurustelunne palavuutta», Archie sanoi iskien silmää niin vihjailevasti, että kuka tahansa muu olisi sillä ansainnut nyrkin silmäänsä. »Ja vain sokealta jäisi huomauttaa se kihlauksestanne kertova jättimäinen smaragdi hänen sormessaan. Vaan ystävät ovat kuitenkin panneet merkille, että kihlauksesta on kulunut aikaa jo jonkin verran. Kenties on tullut pupu pöksyyn.»

»Ei ainakaan minun», Bell sanoi. »Eikä Marioninkaan», hän lisäsi kiireesti. »Meillä on molemmilla niin paljon tekemistä, ettemme ole ehtineet sopia päivää.»

»No, nyt sinulla on tilaisuus. Neljä ja puoli vuorokautta aavalla merellä. Hän ei pääse pakoon.» Archie osoitti sikarillaan *Mauretanian* pimeälle komentosillalle ja kysyi muina miehinä, ikään kuin ei olisi vaimonsa kanssa manannut aihetta esiin jo samana päivänä, kun he olivat varanneet laivamatkan: »Mitäs sanot, jos pyytäisimme kapteenia vihkimään teidät?»

»Jäit kauas taakse.»

»Mitä tarkoitat?»

Leveä virnistys paljasti Bellin suusta rivin vahvoja, suoraa hampaita, jotka miltei välkkyivät pimeydessä. »Olen jo jutellut kapteeni Turnerin kanssa.»

»Kiinni veti!» Archie tarttui Bellin käteen ja ravisti sitä innokkaasti. »Minä olen bestman. Lillian on kaaso. Ja häävieraita meillä on kokonainen laivalastillinen. Vilkaisin matkustajaluettoa salaviihkaa. *Mauretanialla* on puolet New Yorkin seurapiirien 'neljästäsadasta' ja aimo siivu *Burke's Peeragen* luettelemista aatellisista ja merkkihenkilöistä.»

Bellin virnistys tasaantui päättäväiseksi hymyksi. »Nyt ei tarvitse muuta kuin saada Marion kiinni.»

Archie ei ollut vielä toipunut saamastaan ampumahaavasta ja ilmoitti äkisti menevänsä nukkumaan. Bell tunsi hänen vapisevan saattaessaan hänet sisään portaikkoon vievästä raskaasta ovesta.

»Tulen kanssasi alas.»

»Älä heitä menemään hyvää tupakkaa», Archie sanoi pidellen tiukasti kiinni kaiteesta. »Polta sikarisi loppuun. Pääsen kyllä perille omalla höyryllä.»

Bell jäi kuuntelemaan, että Archie pääsi alas turvallisesti. Sitten hän astui takaisin kannelle ja jäi sinne kuulostelemaan pimeää merta.

Hän nojautui reelinkiin. Kahdenkymmenen metrin päässä alapuolella vesi vellooi laivan vieressä savua ja höyryä puhkuvan luotsiveneen valoissa. Sen perämies painoi keulaa taitavasti vasten *Mauretanian* niiteillä kootun kyljen mustaa jyrkännettä. Luotsi oli opastanut mammuttihöyryn joesta merelle ja yli hiekkasärkän ja kapusi nyt alas nuoratikkaita. Homma hoitui näppärästi, ja hetken kuluttua alukset irtautuivat toisistaan. Pienempi sammutti kansivalonsa ja katosi taakse, suurempi kiihdytti vauhtia.

Bell katseli vielä mielteliäänä yöhön, kun hän kuuli taas V-8:n terävän jyrinän. Tällä kertaa se kuului lähempää. Hän arvioi moottoriveneen etäisyydeksi neljäsataa metriä tai vähemmän. Se lähestyi nopeasti ja oli pian enää sadan metrin päässä. Bell ei edelleenkään pystynyt erottamaan sitä, mutta hän kuuli sen ajavan vierellä pysytellen höyrylaivan vauhdissa, mikä ei suinkaan ollut helppo urakka alati syvenevässä vesissä. Bellin mielestä oli kummallista, suorastaan vaarallista, että se kulki pimeänä. Mutta yhtäkkiä sieltä alkoi loistaa valoa – ei kulkuvaloja, vaan Aldismerkinantolampun signaaleja.

2

Isaac Bell nosti katseensa komentosillan kattamattomalle siivelle odottaen *Mauretanian* vastausmerkkiä. Mutta komentosillalla ei näkynyt päällystöä eikä merimiehiä, eikä kukaan vastannut signaaliin. Hän ei nähnyt vastaussignaalia myöskään keulamastossa, joka kohosi näkymättömästi kuudenkymmenen metrin korkeuteen pimeälle taivaalle. Tähystyskorissa päivystävä vahti katseli eteenpäin eikä sivulle, mistä Aldis-lamppu oli väläyttänyt kapeaa kiilaansa.

Äkkiä Bell näki keula-aallon loiskahduksen. Se erottui kirkkaan valkoisena mustaa vettä vasten. Sitten hän näki veneenkin, joka oli tullut aivan lähelle. Se oli kuin olikin Wolsey-Siddeley. Keula kynti syvää aallokkoa vettä pärskien ja puski eteenpäin asiansa osaavan perämiehen käsissä. Kaksitoistametrinen, muodoiltaan veitsenterävä vene ajoi viereen suoraan Bellin alapuolella jättäen taakseen potkurin heittämän hohtavan vesipyrstön.

Bell kuuli takaa huudon, pelästyneen kiljahduksen, joka tukahtui äkisti. Hän kiepahti ympäri ja tarkasteli pimeää pelastusvenekantta. Sitten hän kuuli tuskaisen urahduksen ja kiirehtiviä askeleita.

Portaikosta, jossa hän oli toivottanut Archielle hyvää yötä, pyrskähti ulos raivokkaasti kamppailevien miesten solmu. Rykelmä syöksähti varjokuvana ohi ensimmäisen luokan kirjaston ikkunoista tulvivan valon. Kolme isoa miestä oli pakottamassa kahta pienempää miestä reelingille. Bell kuuli toisen huudon, avunhuudon, kovan iskun ja tukahtunutta vaikerrusta. Uhrista oli lähtenyt ilmat pihalle, ja hän taipui kaksinkerroin mahaansa pidellen.

Isaac Bell juoksi heitä erottavan matkan pikavauhtia.

Hän eteni täysin äänettömästi.

Kolme miestä olivat niin tappelun tuoksinassa, että he huomasivat pitkän etsivän saapumisen vasta kun tämän voimakas oikea nyrkki iski lähimmän miehen nurin. Bell käännähti päkiöillään ja heilautti vasemman käden sivuttaisiskuun, jonka takana oli hänen koko painonsa ja voimansa. Jos se olisi osunut, hän olisi tasoittanut pelin yhdeksi yhtä vastaan.

Bellin kohde liikkui yli-inhimillisellä nopeudella. Mies väisti iskun niin, että se ei osunut päähän vaan murjoi hartian. Isku osui silti niin kovaa, että hän lensi kannelle. Hänellä oli kuitenkin olallaan köysikiieppi, jonka joustavat manillalankit pehmensivät kaatumista.

Pimeydestä räjähti vastalyönti paalutusjuntan keskitetyllä väkivoimalla. Isaac Bell perääntyi sen mukana onnistuen hiukan lieventämään iskua, mutta sen voima riitti paiskaamaan hänet melkein reelingin yli niin, että hän huomasi katselevansa suoraan alapuolelle laivan kylkeen painautunutta pikavenettä. Mies, joka oli iskullaan pyyhkäissyt Isaac Bellin tieltään, raahasi jo uhrejaan reelingille. Hänen ärjäistyään käskyn rikoskumppanilleen tämä loikkasi heidän pökertyneen toverinsa yli ja hyökkäsi Bellin kimppuun.

Kirjaston ikkunoiden valossa Bell näki veitsen välähtävän.

Hän työnsi itsensä irti reelingistä, nousi pystyyn ja yritti väistää ilkeää iskua. Terä ohitti hänen kasvonsa parin sentin päästä.

Hän potkaisi lujaa. Saapas osui kohteeseensa jämäkästi. Mies törmäsi reelinkiin ja kellahti laidan yli. Tuskainen, pelästynyt huuto katkesi kuvottavaan mäjähdykseen hänen iskeytyessään moottoriveneen kanteen kaksikymmentä metriä alempana.

Vene jylisi tiehensä kaasuhanat täysillä.

Isaac Bell nappasi takkinsa suojusta puoliautomaattisen Browningin.

»Kädet ylös!» hän komensi köysikiepin kantajaa, ällistyttyvän nopeaa ja voimakasta miestä, joka näkyi vain varjokuvana.

»Kämmenet näkyville!»

Mutta hyökkäyksen johtaja liikkui jälleen salamana. Hän heitti köysikiepin, ja osa sen lenkeistä kiertyi Bellin asekauden ympärille. Sen pienen hetken aikana, joka Belliltä meni köydestä vapautumiseen, hän huomasi hämmästykseseen hyökkääjän kaapaisevan pökertyneen toverinsa kannelta ja viskaavan tämän mereen. Sitten mies pinkaisi juoksuun.

Bell viskasi köyden sivuun ja kohotti aseensa. »Seis!»

Hyökkääjä jatkoi juoksuaan.

Saadakseen riittävän hyvän sihdin ampuakseen mieheltä jalat alta Isaac Bell odotti kylmäpäisesti, että tämä ehtisi kirjastosta tulvivaan valoon. Erittäin tarkalla, puoliautomaattisella .380 kaliiperin luoteja ampuvalla Browning 2:llään hän ei osuisi harhaan. Juuri ennen valoja mies tarrasi reelinkiin molemmin käsin, kiepahti korkealle ilmaan kuin sirkuksen akrobaatti ja syöksyi pimeään.

Bell juoksi sinne, mistä mies oli hypännyt ja katsoi laidan yli.

Mustaa vettä vasten näkyi *Mauretanian* eteenpäin kiitävän rungon puskemia valkoisia kuohuja. Bell ei kyennyt erottamaan, oliko mies pinnalla vai uponnut aaltoihin. Jollei moottorivene palaisi ja sen miehistö onnistuisi etsinnössään poikkeuksellisen onnekkaasti, oli joka tapauksessa erittäin epätodennäköistä, että mies saataisiin nostettua Irlanninmeren hyytävästä sylistä ennen kuin se imisi elämän hänen ruumiistaan.

Bell työnsi pistoolin kainalokoteloon ja napitti takkinsa. Hän oli juuri nähnyt jotain ennen kokemattonta. Mikä riivasi miehen heittämään tajuttoman toverinsa laidan yli varmaan kuolemaan ja sitten heittäytymään itse saman kohtalon armoille?

»Kiitokseni teille, hyvä herra, suuret kiitokset», sanoi ääni sivistyneen wieniläiskorostuksen barokkisin sävelkuluin. »Olemme henkemme velkaa teidän nopealle ja rohkealle toiminnallenne.»

Bell tarkasteli pienikokoista varjoa. Toinen ääni, amerikkalaiselta kuulostava, vaikersi: »Olisittepa ehtinyt pelastaa meidät ennen kuin kaveri punttasi minua pötsiin. Ihan kuin olisin jäänyt raitiovaunun alle.»

»Oletko kunnossa, Clyde?» wieniläinen kysyi.

»Joo, ei tullut niin pahoja haavereita, ettei pätevästi blondi hoitaja saisi niitä kuntoon kuukaudessa.» Clyde toikkaroi pysyyn. »Kiitoksia, pelastitte nahkamme.»

»Yrittivätkö he tappaa vai kaapata teidät?» Isaac Bell kysyi.

»Kaapata.»

»Miksi?»

»Se on pitkä tarina.»

»Minulla on aikaa koko yö», Isaac Bell sanoi vastauksia vaitivaan sävyyn. »Tunsitteko nuo miehet?»

»Tekojensa ja maineensa perusteella kyllä», wieniläinen sanoi. »Mutta kiitos teidän, meitä ei ehditty esitellä muodollisesti.»

Bell tarttui molempia jämerästi käsivarresta ja kävelytti heidät sisälle salonkiin, istutti heidät vierekkäisiin nojatuoleihin ja tarkasteli heitä kunnolla. Amerikkalainen oli nuori, vähän yli kaksikymmentävuotias pörhötukkainen, viiksekäs dandy, joka kipeään mahan lisäksi heräisi aamulla potemaan myös mustaa silmää.

Wieniläinen oli keski-ikäinen, ystävällisen näköinen, korkeaotsainen arvokas herrasmies, jolla oli älykäs katse ja jonka

vaaleanpunasävyiset silmälasit olivat pysyneet kiinni nenänvarressa kuin ihmeen kautta. Hänen pukunsa oli laadukas. Paidassa oli pyöristetty kaulus, ja solmio oli musta. Hillityn asun vastapainona hänellä oli näyttävät viikset, joiden kärjet oli kierretty ylöspäin. Bell luokitteli hänet yliopistomieheksi, eikä osunut harhaan kovinkaan paljon. Hänenkin osakseen koituisi musta silmä. Ja haljenneesta huulesta vuoti verta.

»Meidän ei pitäisi olla täällä», wieniläinen sanoi tuijottaessaan hämmästellen Italian renessanssityyliin sisustetun valtavan tilan koristekaiverrettua puupanelointia ja rapatun katon hienoa ornamenttiikkaa. »Tämä on ensimmäisen luokan salonki. Me matkustamme toisessa luokassa.»

»Olette minun vieraitani», Bell sanoi ykskantaan. »Mistä tuossa oikein oli kysymys?»

Salongin stuertti ilmestyi paikalle, loi viileän katseen toisen luokan matkustajiin ja ilmoitti Bellille niin avuliaasti kuin sellaisen asian vain voi ilmoittaa, että baari oli suljettu.

»Tuokaa minulle pyyhkeitä ja jäitä näiden herrojen ruhjeiden hoitamiseen», Isaac Bell sanoi, »kutsukaa laivan lääkäri tänne välittömästi ja tarjoilkaa meille kaikille tukevat viskipaukut. Aloitamme niistä viskeistä, kiitos. Tuokaa koko pullo.»

»Ei toki, emme me tarvitse mitään», wieniläinen sanoi.

Amerikkalainen kiiruhti myötäilemään. »Juuri niin, olette nähnyt vaivaa jo ihan tarpeeksi. Meidän pitää vain painua pehkuihin.»

»Minun nimeni on Isaac Bell. Mitkähän teidän nimenne mahtavat olla?»

»Pahoittelen huonotapaisuuttani», wieniläinen sanoi kumartaen, käpälöi liivinetumustaan vapisevin sormin ja mutisi hajamielisesti: »Hukkasin näköjään käyntikorttini tappelun tiimellyksessä.» Hän lakkasi etsimästä ja sanoi: »Olen Beiderbecke, professori Franz Bismark Beiderbecke.»

Hän ojensi kätensä, ja Bell tarttui siihen.

»Saanko esitellä nuoren avustajani Clyde Lyndsin.»

Clyde Lynds teki Bellille piloillaan kunniaa. Bell ojensi kätensä ja katsoi Lyndsiä silmiin ottaen tästä mittaa. Lynds lakkasi pelileimästä ja vastasi katseeseen. Bell näki siinä jämäkkyyttä, jota ei ensin ollut huomannut.

»Miksi teidät yritettiin kaapata?»

Kaksikko vilkuili toisiaan varuillaan. Beiderbecke puhui ensin. »Voimme vain olettaa heidän olleen sotatarviketehtaan agenteja.»

»Minkä sotatarviketehtaan?»

»Saksalaisen», Lynds sanoi. »Krieg Rüstungswerk GmbH:n.»

Bell pani merkille, että Lynds lausui sanat sujuvasti. »Missä olette oppinut puhumaan saksaa?»

»Äitini oli saksalainen, mutta tapasi mennä naimisiin usein. Osan lapsuudestani vietin ruotsalaisen siirtolaisisäni vehnätilalla North Dakotassa, osan Chicagossa ja jonkin aikaa New Yorkin teattereiden näyttämöiden takana. Lopulta 'Mutter' nappasi erään wieniläisen, jonka perään hän oli koko ajan haikaillutkin, tosin minun tietämättäni, ja minä päädyin Wieniin, missä ystävällinen professori Beiderbecke otti minut huomaansa.»

»Tosiasiassa pikemminkin onnekas professori, herra Bell. Clyde on nerokas tiedemies. Kollegani kiristelevät edelleen hampaitaan sen vuoksi, että Clyde päätti tulla töihin minun laboratoriooni.»

»Vain siksi, että tulen halvaksi», Clyde Lynds sanoi hymyillen.

Bell kysyi: »Minkä vuoksi sotatarviketehtaan agentit halusivat kaapata teidät?»

»Varastaakseen keksintömme», Beiderbecke vastasi.

»Minkä keksintönne?»

»Salaisen keksintömme», Lynds vastasi ennen kuin Beiderbecke ehti avata suutaan. Hän kääntyi puhumaan tälle:

»Emmekö me sopineet, että vaikeneminen on kaikki kaikessa?»

»Ilman muuta, tietenkin, mutta herra Bell on kohdellut meitä niin ystävällisesti. Hän asetti oman henkensä alttiiksi pelastaakseen meidät.»

»Herra Bell on kätevä nyrkeistään. Mutta muuta emme hänestä tiedä. Suosittelen, että pysymme sopimuksessamme ja vaikenemme.»

»Toki, toki, olet tietenkin oikeassa.» Professori Beiderbecke kääntyi nolona puhumaan Bellille. »Suokaa anteeksi. Iästäni huolimatta en ole maailmanmies. Nerokas nuori suojattini on saanut minut vakuuttuneeksi, että olen liian luottavainen. Olette selvästikin herrasmies. Ja selvästikin syöksyitte auttamaan meitä omasta turvallisuudestanne piittaamatta. Toisaalta minun on muistettava, että meitä ovat aiemmin käyttäneet hyväksi henkilöt, jotka ovat ensi alkuun vaikuttaneet herrasmiehiltä.»

»Ja jotka yrittivät kiskoa paikatkin hampaistamme», Lynds sanoi hymyillen. »Olen pahoillani. Ymmärrätte varmaan, mitä olen sanomassa. Se ei toki tarkoita, ettemme olisi kiitollisia siitä, että ryntäsitte apuun.»

Isaac Bell vastasi hymyllä, joka oli tulkittavissa ystävälliseksi.

»Teidän ei tarvitse osoittaa kiitollisuuttanne paljastamalla arvokasta salaisuutta.» Suopea vastaus kätki uteliaisuuden, joka tyydyttyisi parhaiten odottamalla. Kuten Archie oli todennut, seuraavat neljä ja puoli vuorokautta oltaisiin avomerellä, eikä kukaan ollut lähdössä mihinkään. »Mutta turvallisuuttenne huolestuttaa minua», hän lisäsi. »Tuo sotatarvikeporukka kehitteli röyhkeän, sotilaallisen tarkasti suunnitellun operaation kaapatukseen teidät brittiläiseltä avomerelle suuntaavalta matkustajalaivalta. Mistä tiedätte, etteivät he aio yrittää uudestaan?»

»Eivät he yritä brittiläisellä laivalla», Lynds vastusteli. »Saksalaisella laivalla olisimme huolissamme miehistöstä. Siksi matkustamme brittiläisellä aluksella.»

»Ovatko he siis yrittäneet jo aiemmin?»

»Bremenissä.»

»Miten onnistuitte livistämään heiltä?»

»Meillä oli tuuria», Lynds sanoi. »Näimme heidän tulevan, joten varasimme suurella metelillä ylityksen *Prinz Wilhelmillä*. Sitten sääntäsimme pää kolmantena jalkana toiseen suuntaan, Rotterdamiin, ja nappasimme höyrylaivan Hulliin. Siinä vaiheessa, kun heille valkeni, ettemme olekaan *Wilhelmillä*, olimme jo Lontoon-junassa.»

Bellillä oli kysymyksiä vielä tukuittain, mutta laivan lääkärin saapuminen keskeytti juttelun. Kun yliperämies änkesi sisään lääkärin kannoilla, Bell tyhjensi lasinsa sylkymaljaan ennen kuin tämä ehti huomata, ja kaatoi tämän nähden lasiin uuden paukun.

Kasvava epäluulo levisi yliperämiehen kasvoille hänen kuunnellessaan professorin ja Lyndsin kuvausta hyökkäyksestä, jonka tehneet kolme miestä olivat lopuksi pudonneet laidan yli. Lääkärin tutkiessa Beiderbecken auennutta huulta ja Lyndsin turpoavaa silmää yliperämies vilkaisi merkitsevästi Bellin kädessä olevaa viskilasia ja sanoi hänelle hiljaa: »Vaikea olla ajattelemta, että noille kahdelle herrasmiehelle tuli pikku erimielisyys, ja he keksivät peitellä tapauksen kehittelemällä paksun tarinan, sanotaanko vaikka 'merirosvoista Liverpoolinlahdella'.»

Isaac Bell siemaisi viskiään. Hän aikoi selvittää merkillisen hyökkäyksen perin juurin samoin kuin sen pontimena toimineen keksinnön, jota Beiderbecke ja Lynds omin sanoin kuvasivat salaiseksi. Mutta yöhön hukkuneet kaappajat olivat jääneet jo meripeninkulmien päähän. Itävaltalainen ja Yhdysvalloissa kasvanut saksalais-ruotsalainen olivat ainoat käsillä olevat tiedonlähteet. Ja *Mauretanian* miehistöltä hyökkäyksen motiivin tutkiminen sujui heikommin kuin pikkukaupungin poliisilta. He olisivat vain tiellä.

»Ihmettelenpä vain... » yliperämies jatkoi. Hän oli aloittanut kohteliaasti, suorastaan välinpitämättömästi kuin ainakin firman mies, jota varakkaiden matkustajien pikku rötökset eivät het-

kauttaneet. Nyt hän suuntasi Belliin piinkovan katseensa, jota hän oli harjaannuttanut piinatessaan arvoasteikossa vähäisempiä päällystönjäseniä. »Kun kukaan ei kerran hypännyt, pudonnut tai tullut heitetynksi laidan yli, niin miten kummassa ryhdyitte koristelemaan heidän tarinaansa?»

»Myötätunnosta», Isaac Bell sanoi hymyillen. Hän kohotti viskilasin huulilleen. »Miesparat olivat niin häpeissään... ja olin ottanut pari paukkua.» Hän tuijotti lasiinsa. »Sillä hetkellä ajatus vaikutti ihan hyvältä...» Hän käänsi katseensa suoraan yliperämieheen ja hymyili lammasmaisesti. »Tuntui niin mukavalta olla sankari, edes hetken ajan...»

»Arvostan rehellisyyttänne, herra Bell. Olette varmasti samaa mieltä siitä, että heti kun lääkäri on saanut hommansa hoidettua, on parasta, että menemme kaikki petiin ja annamme nukkuvien koirien levätä.»

»Krieg Rüstungswerk GmbH, vai?» toisti Archie Abbott, joka oli koko ikänsä matkustellut edestakaisin Eurooppaan. Juuri edellisellä kerralla hän oli pidennetyn häämatkansa aikana tehnyt esityön Van Dornin kenttätoimistojen perustamista varten. »Yksityinen sotatarvikeyritys, jolla on kiinteät suhteet armeijaan. Kuten saattaisi odottaakin koko Euroopan kattavaan sotaan valmistautuvalta tykkitehtaalta.»

Isaac Bell oli liittynyt hänen seuraansa ruokailusalongissa heti aamiaiskutsun soitua. *Mauretania* oli ohittamassa Irlannin pohjoiskärjen Malin Headia. Irlanninmeren jäädessä taakse laivan keula oli alkanut kohoilla Atlantillekin poikkeuksellisen korkeiden maininkien mukana, ja huhut odotettavissa olevasta kovasta merenkäynnistä velloivat jo hisseissä ja auloissa.

»Miksi se sinua kiinnostaa?» Archie jatkoi.

»Muistatko sen moottoriveneen, jota et kuullut eilen illalla?»

»Kun en kerran kuullut sitä, niin miten voisin muistaa sen?»

Bell kertoi, mitä oli tapahtunut. Archie näytti murheelliselta. »Että pitikin mennä aikaisin nukkumaan juuri eilen! Siis kaikki kolme laidan yli?»

»Se, joka yritti puukottaa minua, se, jonka pomo viskasi mereen. Ja sitten pomo aivan omasta tahdostaan.»

»Aina sinä saat kokea kaiken hauskan.»

»Mikä ihmeen sekopää hukuttautuu?»

Archie hymyili. »Ehkä hän pelästyi kaveria, joka oli niittänyt kanveesiin kaksi hänen toveriaan ja heilutteli kädessään jo pysyäkin?»

Bell puisti päätään. »Pelästynyt mies ei olisi jäänyt heittämään rikostoveriaan laidan yli. Ei, hän piti huolen siitä, ettei kukaan jäisi tänne lavertelemaan. Ei edes hän itse. Mielipuolista.»

»Oletko varma, ettei hän hypännyt pelastusveneeseen?»

»Täysin varma. Palasin myöhemmin tarkistamaan. Hän hypäsi siitä keskeltä, missä on vapaata tilaa eikä pelastusveneitä. Lähimpään niistä oli vähintään kymmenen metriä.»

Archie lappasi suuhunsa muutaman haarukallisen savusillia. »Sanoisin pikemmin fanaattista kuin mielipuolista. Krieg Rüstungswerk on kompuksessa Saksan keisarillisen armeijan kanssa. Eli jos Krieg Rüstungswerk haluaa professorin 'salaisen keksinnön', sen täytyy varmaan olla jonkin sortin sotakone, vai mitä?»

»Epäilemättä.»

»Siinä tapauksessa Krieg saattaisi hyvinkin palkata Saksan armeijan sotilaita kaappaamaan sen. Siellä suhtaudutaan fanaattisesti 'Der Tagiin', päivään, jolloin pannaan täytäntöön Kaiser Wilhelmin 'tahto toimia'. Ja kaikkihan tietävät, mitä 'tahto toimia' merkitsee.»

»Toinen tapa ilmaista, että aloitetaan sota», Bell sanoi. »Vaikka elän kyllä edelleen siinä toivossa, että sota Euroopassa jäisi pelkiksi puheiksi.»

»Niin minäkin», Archie sanoi. »Mutta saksalaisten dreadnoughtit ovat jo saaneet britit vainoharhaisiksi, ja keisarillinen

Saksa on kunnianhimoinen. Kaiser rakastaa armeijaansa, ja armeija hallitsee yhteiskuntaa – ihan niin kuin entisessäkin Preussissa. Kaikki joutuvat sotaväkeen kolmeksi vuodeksi, ja porvarit ovat niin hulluna univormuihin, että pestautuvat vapaaehtoisiksi vain saadakseen pukeutua sotilaaksi.»

»Sotilaat eivät Saksan teollisuutta rakentaneet – vaan siviilit.»

»Miljoonat työteliäät saksalaiset epäilemättä mieluummin rikastuisivat ja lähettäisivät lapsensa kouluun kuin ryhtyisivät sotimaan. Kysymys kuuluukin, onnistuuko Kaiser yllyttämään heidät taisteluun. Mutta jo riittää höpötys sodasta ja salaisista aseista. Rohkenenko kysyä – sanoiko Marion taas kyllä?»

»En ole vielä ehtinyt kohdata häntä.»

»Oliko liian kiire viskellä lurjuksia laidan yli? Hei, mihin olet menossa? Aamiainen on vielä kesken.»

»Otan marconilla yhteyden Berliinin-toimistoon ennen kuin ehdimme kantaman ulottumattomiin. Pyydän Art Curtisia koluamaan tietoja Lyndsistä, Beiderbeckestä ja Krieg Rüstungswerkistä.»

»Onnea vaan. Art on toimiston ainoa työntekijä ja pääsi sinne vasta ihan äsken.»

»Art Curtis on nopeampi kuin mungo ja terävä kuin piiskanisku – ja osaa sitä paitsi saksaa sujuvasti. Mikä takia luulet Van Dornin antaneen Berliinin hänen hoidettavakseen?»

»Tavataan salongissa. Meidän täytyy keskustella siitä, miten otat kaunistä härkääsi sarvista. Muuten, Isaac, mitä tapahtui sille köydelle, jolla sinua heitettiin?»

»Se oli kadonnut, kun palasin paikalle.»

»Joku merimies oli varmaan korjannut talteen.»

»Tai rikostoveri.»

Bell poimi purserin pöydältä kaavakkeen ja kirjoitti sille viestinsä. Hän ei halunnut jättää sitä alttiiksi uteliaille katseille, vaan vei sen itse marconihuoneeseen, joka sijaitsi laivan yläkannella

**”Bell käy aina vain
kiinnostavammaksi. Cussler tekee
nyt parhaita teoksiaan.”
- Booklist**

Herrasmiesetsivä Isaac Bell ja hänen morsiamensa Marion, joka on elokuvaohjaaja, ovat palaamassa Amerikkaan maailman nopeimmalla laivalla, valtamerialus Mauretaniassa. Eletään toukokuuta 1910. Laivalle on soluttautunut myös Saksan armeijan salainen agentti, Akrobaatti, pahat mielessään. Akrobaatti tavoittelee haltuunsa keksintöä, joka toisi etua sotaan valmistautuvalle Saksalle. Bell on kuitenkin valppaana ja estää Akrobaatin aiheet kidnapata keksijät laivalla. Vaan onnistuuko hän toistamiseen? Joutuuko elokuvateollisuuden käänteentekevä innovaatio väriin käsiin? Maailmanrauhan keikkuessa vaakalaudalla Isaac Bell käy hurjapäiseen jahtiin halki Amerikan mantereen.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 418697

84.2

ISBN 978-951-0-41869-7

